

Oriol Pi de Cabanyes

Un capellà gens clerical

Tècnic editorial de llarga experiència, Josep Poca va ser l'editor –en el sentit anglosaxó de la paraula– dels extensos dietaris de Maurici Serrahima, un document que no ha estat encara prou valorat pel que té d'aportació al coneixement de la vida cultural i política sota el franquisme.

Ara Poca ha escrit unes memòries que expliquen tota una època: *Un capellà gens clerical, un polític poc polític*. Com quan, essent vicari del Vendrell, va deixar anar trona avall “Prou Constantins en la història de l'Església!”. “Que consti que ho vaig dir amb tota la bona fe del món –precisa– però vaig veure de cop que moltes de les mirades dels fidels es dirigien al senyor Constantí, present al temple i capítost falangista.”

I també la va fer grossa quan es va negar que la Guàrdia Civil acompanyés una pro-

cessó, com era costum durant el nacionalcatolicisme. Això era en temps del Concili, en aquella efervescent dècada dels seixanta que va ser també prodigiosa per aquesta obertura de l'Església a la modernitat.

Però els canvis no van arribar al celibat obligatori dels clergues i Poca, com tants d'altres, va penjar els hàbits i es va casar. S'havia enamorat, però sense perdre la fe ni la voluntat de servei com a capellà. “Què calia fer?”. Un diumenge, durant la missa, va confessar als seus feligresos “que havia intentat sempre predicar-los la veritat de l'evangeli i que els havia insistit en la necessitat de ser conseqüents en el compromís que Jesús ens demanava. Que l'allunyament d'ells em seria dur, però inevitable. Que em perdonessin, però que per a mi era un acte de fidelitat a la prèdica que els havia fet”.

Remarca en el pròleg Josep Massot i Muntaner, el seu editor a les Publicacions de l'Abadia de Montserrat, que “no és gaire habitual a casa nostra que un sacerdot que s'ha secularitzat n'expliqui amb claredat els motius i proclami que encara se sent prevere (*sacerdos in aeternum*) –fins al punt d'haver exercit algun cop el ministeri amb posterioritat– i sobretot que es manifesti fidel a una fe cristiana que continua essent un punt de referència important per a ell”.

El testimoni de Josep Poca contribueix a interpretar millor tot un corrent de progrés, el de les parròquies a l'època de l'escoltisme i de les comunitats cristianes de base. I una diàspora de secularitzacions que, vista en perspectiva, ha fecundat molt positivament la cultura i la política de la Catalunya de l'últim mig segle.●